

КНИЖКА ОСМА

1938—1939

ГОДИНА XXX

ЩУРЕЦЪ — ПЪВЕЦЪ

Мога ли да бжда миренъ,
да не свиря и играя,
щомъ сърдцето ми прелива
отъ надежди и отъ радостъ?

Лунна нощъ когато тръгне
презъ полетата зелени
и дърветата прегърне
съ пръститѣ си позлатени,

ето, весели, цвѣтята
се подъ месеца събиратъ,
съ ясенъ гласъ срѣдъ тишината
викатъ: „Хайде, посвири ни!“

Хайде! Какъ да имъ откажа,
та нали щурецъ съмъ веселъ!
На земята ще оставя
само веселата пѣсенъ!

И цвѣтята се залавятъ
на хоро. Чуй: „Ехо, юхо!“
Моето сърдце запѣва
въ радостната ми гждулка.

Въ моето сърдце извира
пѣсенъта на волна младостъ,
радостъ истинска намирамъ,
другитѣ когато радвамъ!

Лунна нощъ. Звезди игриви
ржкоплѣската на щуреца
и тѣ чувстватъ се щастливи
и шептятъ: „Свири, пѣвецо!“

Богданъ Овесянинъ

